

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 44/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SATRO s. r. o., Hodonínska 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou STANO a partneri s. r. o., Námestie 1. mája 16, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Stano, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27 Co 226/2017 z 21. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SATRO s. r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2018 doručená sťažnosť spoločnosti SATRO s. r. o., Hodonínska 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 27 Co 226/2017 z 21. augusta 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že bola účastníčkou konania o zaplatenie sumy 358,88 € s príslušenstvom v procesnom postavení žalobcu vedeného na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 C 227/2015. Okresný súd v označenom konaní rozsudkom zo 7. októbra 2016 časti žaloby sťažovateľky vyhovel, keď žalovanú zaviazal zaplatiť sumu 47,52 € s príslušenstvom, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľka nespokojná s napadnutým rozsudkom krajského súdu sa so svojou sťažnosťou obracia na ústavný súd a tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv.

3. Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje a poskytuje svoj právny pohľad na vec a tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny, v rozpore s judikatúrou v obdobných veciach. Podstata argumentácie sťažovateľky v sťažnosti je založená na nesúhlase s právnym záverom krajského súdu, ktorý dospel k záveru, že zmluva, z ktorej sťažovateľka odvodzovala svoj nárok, bola uzavretá na dobu určitú. Sťažovateľka, naopak, tvrdila, že v okolnostiach veci išlo o zmluvu uzavretú na dobu neurčitú s viazanosťou 24 mesiacov. Podľa jej názoru vo veci konajúce súdy mali z dôvodu absencie obrany žalovanej, keďže v konaní bola pasívna, považovať tvrdené skutočnosti za nesporné a nároku vyhovieť. Napriek tomu vo veci konajúce súdy dospeli k takým skutkovým záverom, ktoré neboli popreté, preto dospieva k záveru, že právne závery, ku ktorým dospeli konajúce súdy, sú popretím zásady kontradiktórnosti, ktorá platí aj v spotrebiteľských sporoch. Sťažovateľka tiež spochybňuje záver vo veci konajúcich súdov, ktoré konštatovali, že po uplynutí doby viazanosti nebolo preukázané, že aj naďalej poskytovala služby (káblovú retransmisiu). Vychádzajúc z uvedenej argumentácie, sťažovateľka považovala závery krajského súdu uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku za arbitrárne, v rozpore s rozhodnými okolnosťami prípadu. Namieta, že

napadnutým rozsudkom krajského súdu bola porušená požiadavka spravodlivosti a materiálnej ochrany jej práv do tej miery, že vyúsťuje do porušenia jej označených práv.

4. Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie, a zároveň prizná sťažovateľke náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu.

11. Porušenie označených základných práv vidí sťažovateľka v namietanej nesprávnosti právnych záverov v napadnutom rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval nepreukázanie rozhodných skutočností ako skutkového podkladu pre priznanie uplatneného nároku.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

13. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

14. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že vzhľadom na vykonané dokazovanie nebolo preukázané, že sťažovateľka aj po uplynutí viazanosti zmluvou o poskytovaní elektronických služieb poskytovala žalovanej akékoľvek služby až do odstúpenia od tejto zmluvy. Pokiaľ ide o ďalší žalobou uplatnený nárok, ktorý nebol sťažovateľkou kvalifikovaný a ktorý konajúci súd vyhodnotil ako nárok na náhradu škody za vypožičané zariadenia, v tomto smere krajský súd konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala rozsah škody, keď poukazovala na svoj „*cenník zmluvných pokút*“, pretože ten nepreukazoval skutočnú cenu zariadení v čase, keď ich žalovaná mala sťažovateľke podľa zmluvy vrátiť. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, že išlo o nesporné skutkové tvrdenia, ktoré neboli popreté, a preto mal z nich vo veci konajúci súd vychádzať, krajský súd upozornil sťažovateľku, že ide o spotrebiteľský spor, ktorý má svoje špecifiká, pričom aj v prípade pasivity spotrebiteľa súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak sú nevyhnutné pre rozhodnutie veci, z čoho následne vyplýva, že „*v tomto type sporu je povinnosť dodávateľa označiť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení osobitne prísna a výrazná a týka sa všetkých rozhodných skutkových tvrdení. Ak po vykonanom dokazovaní nie je možné urobiť záver o pravdivosti tvrdenia strany sporu, ale ani záver o nepravdepodobnosti tohto tvrdenia, znamená to, že tvrdená skutočnosť nebola preukázaná*“. V nadväznosti na uvedené krajský súd konštatoval, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno v danej časti nároku, preto krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým okresný súd žalobu v časti zamietol.

15. Ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu sú v napadnutom rozsudku zdôvodnené vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Krajský súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné žalobu v časti zamietnuť, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Krajský súd reagoval na všetky relevantné argumenty sťažovateľky. Tieto závery krajského súdu sú podľa názoru ústavného súdu logické, argumentačne konzistentné, nepopierajú zmysel a účel aplikovaných noriem platného práva, a preto ich možno za daných skutkových okolností považovať aj za ústavne konformné. Ústavný súd sa po oboznámení s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu presvedčil o tom, že

sťažovateľka dostala ústavne konformné odpovede v súvislosti s jej námietkami, čo postačuje pre záver, že výhrady sťažovateľky sú zjavne neopodstatnené.

16. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97) ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2019